

Arrest

nr. 231 070 van 10 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XX, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, etnisch Tigrinya te zijn, en op X1980 volgens de Ethiopische kalender (i.e. in 1988 volgens de westerse kalender) geboren te zijn in Tesseney in Eritrea. U en uw familie zijn aanhangers van de Pentecostals. Toen u twee jaar was verhuisden uw ouders naar Addis Abeba in Ethiopië omwille van economische redenen. Uw moeder overleed toen u drie jaar was. U liep school in Addis Abeba tot de achtste graad. Toen u 12 jaar was werden jullie omwille van de oorlog gedeporteerd naar Eritrea. Jullie gingen in Asseb wonen. U ging er niet verder naar school omdat u psychische problemen had. Toen u 15 jaar was werd uw vader aangehouden omwille van zijn geloof. Uw oom kon hem vrijkopen en u vluchtte met uw vader terug naar Ethiopië.

Na 2 weken in een vluchtelingenkamp in de Tigray regio gingen jullie naar Addis Abeba. U woonde in bij jullie vroegere huisbazen die u verder hebben opgevoed. Uw vader dook onder en kwam u om de paar maanden bezoeken. Uw vader vreesde opnieuw te worden gerepatriëerd. Toen u 23 jaar was trok u naar Soedan waar u in Gedarf verbleef. In november 2019 besloot u naar Europa te komen. Uw smokkelaar regelde uw reis en u landde met een vliegtuig in Zaventem. De bedoeling was om door te reizen naar Engeland maar uw smokkelaar, die in het bezit was van het internationaal paspoort dat u gebruikte en uw vliegtuigticket, liet u in de steek. Op 15/11/2019 diende u op de luchthaven een verzoek tot internationale bescherming in en werd u door de DVZ in het Transitcentrum Caricole geplaatst. U bent in het bezit van een kopie van de identiteitskaart van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er allerminst in geslaagd bent uw beweerdde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs heeft neergelegd betreffende uw identiteit en levensloop. Het ontbreken van ieder begin van bewijs hieromtrent houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de aannemelijkheid van uw relaas. Aangezien u geen objectieve bewijsstukken voorlegt, is het aan u om louter op basis van uw verklaringen aan te tonen dat u de Eritrese nationaliteit bezit en dient u bijgevolg voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende uw identiteit. Er moet echter worden vastgesteld dat u incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegt, en dat u ook geenszins voldoet aan de medewerkingsplicht die op u rust.

U verklaart wat betreft uw reis naar België (CGVS p. 5-7) dat u vanuit Soedan vijf dagen te voet met uw smokkelaar stapte naar een luchthaven, u weet niet door welke landen jullie eventueel trokken noch op welke luchthaven u het vliegtuig nam naar België, u weet enkel dat ze er Arabisch spraken. U weet evenmin met welke vliegmaatschappij u reisde. Een andere smokkelaar leidde u door de controles van de luchthaven en was in het bezit van het internationaal paspoort dat door u gebruikt werd als ook het vliegtuigticket. Enkel toen u de douane passeerde en instapte in het vliegtuig gaf de smokkelaar u deze documenten waarna hij ze terug afnam. De smokkelaar had u voordien het paspoort getoond en u zag dat de foto erin van iemand was die erg op u leek en dat u de voornaam Y. droeg, meer weet u niet over de inhoud van het paspoort. U weet niet welke nationaliteit u volgens dit paspoort had, u weet niet wat u familienaam was, u weet niet uw geboorte datum noch geboorteplaats. Er stond een visum in gekleefd maar u weet niet door welk land dit was uitgereikt, noch weet u iets over het soort visum of de geldigheid ervan, noch op basis van welk reisdoel dit visum was uitgereikt. U stelt dat de smokkelaar niets met u had afgesproken wat u diende te doen bij een eventuele controle op de luchthaven. Hij zei u dat u hem diende te vertrouwen, dat hij daar mensen voor u had geregeld en hij ze misschien had omgekocht, en dat u er bij de douane en het instappen van het vliegtuig geen problemen zou kennen. Gevraagd wat u zou doen indien u op de luchthaven vragen zou gekregen hebben over uw paspoort, het visum of het doel van uw reis, stelt u dat u daar niet op voorbereid was. Toen u erop gewezen werd dat een luchthaven een zeer beveiligde plaats is en het altijd mogelijk is dat een bepaalde instantie/autoriteit u er aanspreekt op uw aanwezigheid daar, stelt u dat u de procedures om het paspoort en visum te bekomen niet had doorlopen en dat u "geen volle vertrouwen zou gehad hebben om dan te reageren". U erop gewezen dat u dan wel serieus in de problemen zou komen, stelt u wederom dat de smokkelaar u zei dat er geen problemen zouden zijn. Nogmaals erop gewezen dat indien u bij een dergelijke controle bij een eenvoudige vraag over uw reisdocumenten aldus zo door de mand zou vallen, stelt u dat u geen enkele info over deze documenten had en dat dan misschien de smokkelaar zou bijspringen omdat hij er meer van weet.

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Zoals algemeen geweten is zijn luchthavens - waar ook in de wereld - streng beveiligde locaties, zeker luchthavens van waar men rechtstreeks naar Europa kan reizen zoals in uw geval. In deze luchthavens vinden strenge identiteitscontroles plaats waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Zelfs indien uw smokkelaar zoals u beweert (CGVS p. 7) u zei dat hij daar mensen voor u had geregeld en u er geen problemen zou kennen, kan echter niet worden uitgesloten dat u er door een vertegenwoordiger van bepaalde autoriteiten/instanties zou worden aangesproken. Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, zelfs niet over de luchthaven en het land van waar u de reis aanving. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort paspoort dat werd gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die werd gebruikt, niet geloofwaardig. U werd erop gewezen (CGVS p. 8) dat uw verklaringen omtrent uw reis vanuit een onbekend land naar België compleet ongeloofwaardig zijn, maar bleef bij uw beweringen. Er werd u aangeboden dat, indien u bepaalde twijfels zou hebben om de waarheid hierover te vertellen, u kon overleggen met uw advocaat, dat de protection officer dan het gehoorlokaal zou verlaten en de tolk voor jullie zou vertalen, maar u sloeg dit aanbod af.

U werd er ook op gewezen dat een dergelijk gebrek aan medewerking reeds voldoende is om een weigeringsbeslissing te nemen, maar bleef bij uw beweringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat u misleidende verklaringen aflegde over uw reisroute als ook uw identiteitsdocumenten en uw nationaliteit. Dit doet het vermoeden ontstaan dat u bewust bepaalde informatie; zoals de paspoorten waarover u beschikt, uw bezit van een andere nationaliteit, als uw laatste verblijfplaatsen; ten aanzien van de Belgische overheden wil achterhouden. Door uw houding laat u het de asielinstanties bijgevolg niet toe een correct beeld te krijgen van uw nationaliteit noch over uw eventuele nood aan bescherming. Uit de vaststelling dat u uw eigen nationaliteit niet kenbaar wenst te maken dient evenzeer te worden afgeleid dat u meent tegenover het land van uw nationaliteit geen motieven te hebben die een nood aan internationale bescherming kunnen aantonen.

Wat betreft uw verblijf van uw 15 tot 23 jaar (i.e. van 2002 tot 2010) als Eritreeër in Ethiopië legt u ook compleet onaannemelijke verklaringen af. Zo stelt u (CGVS p. 11) dat u er al die tijd illegaal was en er geen manier was om als Eritreeër verblijfsdocumenten te bekomen. De enige mogelijkheid om als Eritreeër verblijfsdocumenten te bekomen was om een huwelijk aan te gaan met iemand die de Ethiopische nationaliteit bezit of om naar een vluchtelingenkamp te gaan. Gevraagd of de Eritreeërs die in een dergelijk vluchtelingenkamp verblijven geen mogelijkheid hebben om verblijfsdocumenten te bekomen, stelt u hiervan geen idee te hebben, dat ze er misschien documenten kunnen verkrijgen waarmee ze zich in het land verplaatsen, maar dat ze er niet de Ethiopische nationaliteit kunnen bekomen, noch een werkvergunning noch de toestemming om naar school te gaan. Gevraagd of toen u als vijftienjarige Eritreeër aankwam in Ethiopië niet geprobeerd heeft om er terug school te lopen, stelt u dat dit niet mogelijk was voor u omdat u een Eritreeër bent en aldus de kans daartoe niet kreeg. Gevraagd of de personen bij wie u toen inwoonde en aan wie uw vader uw opvoeding had toevertrouwd, uw voogdouders, zich hadden geïnformeerd wat ze konden ondernemen opdat u er legaal zou verblijven en bv. school zou kunnen lopen, antwoordt u aanvankelijk naast de kwestie en wees u naar de veiligheidstoestand voor Eritreeërs in Ethiopië en dat indien u er zou school lopen u buiten moet komen en zou gevat worden door de politie, en dat ze u daarom niet hebben ingeschreven in een school. Uiteindelijk stelt u dat dit voor hen geen probleem zou zijn, dat ze u zouden kunnen inschrijven in een school, maar dat het probleem bij u lag en verwees u weer naar de veiligheidssituatie voor Eritreeërs. Uw voorstelling van de gevaarlijke situatie voor Eritreeërs in Ethiopië valt echter helemaal niet te rijmen met de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat de Ethiopische autoriteiten na het staakt-het-vuren van juni 2000 de deportaties van Eritreeërs hebben gestopt. In de periode dat u in Ethiopië was blijkt uit bovenvermelde informatie dat er toen zo'n 36.000 vluchtelingen uit Eritrea verbleven o.a. in de stad Addis Abeba. Dergelijke personen van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, dienden zich net als alle andere buitenlanders te laten registreren bij de autoriteiten en krijgen er prima facie de vluchtelingenstatus. Zij kunnen een permanente verblijfsvergunning krijgen (art.6.1.), mogen eigendommen bezitten (art.8), hebben het recht om te werken (art.9) en kunnen gebruik maken van de sociale diensten (art.10). Ook blijkt uit deze informatie dat het wettelijk statuut van Eritreeërs in Ethiopië beter is dan dat van andere buitenlanders en ze worden er beter behandeld dan vluchtelingen uit andere landen. Uw bewering (CGVS p. 5) dat Eritreeërs in Ethiopië, meer bepaalt Addis Abeba, zich zouden moeten verstoppen omdat ze anders gedeporteerd worden of naar een vluchtelingenkamp worden gebracht, staat ook in schril contrast met de vaststelling dat uit bovenvermelde informatie blijkt dat de Ethiopische autoriteiten in 2010 het out-of-camp beleid introduceerden Ethiopië.

Dit beleid biedt Eritrese vluchtelingen de mogelijkheid om in Addis Abeba of een andere stad naar keuze te leven als ze de financiële middelen hebben om zichzelf te kunnen onderhouden. Verder mag de vluchteling geen strafblad hebben gekregen ten tijde van zijn of haar verblijf in een vluchtelingenkamp. In december 2017 woonden er volgens UNHCR een totaal van 21.109 vluchtelingen in Addis Abeba. Onder dit aantal bevonden zich 16.719 (79%) Eritreeërs die gebruik maakten van het out-of-camp beleid. De Ethiopische overheid probeert dit beleid actief te stimuleren. Vluchtelingen hebben zo meer bewegingsvrijheid en kunnen makkelijker een baan vinden in de informele sector of vervolgonderwijs volgen. Uw frappante onwetendheid betreffende de mogelijkheid om volledig legaal in Ethiopië te verblijven en uw compleet verkeerde voorstelling van de situatie voor Eritreeërs in Ethiopië, doet ernstig en fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring als Eritrees vluchteling gedurende 7 jaren in Ethiopië te hebben verbleven. Gelet op bovenvermelde informatie werd u ook gevraagd of u nooit met andere Eritreeërs heeft gesproken over de mogelijkheden die er in Ethiopië waren om legaal te verblijven, stelt u dat u nooit andere Eritreeërs in Ethiopië heeft ontmoet, hetgeen op zijn zachtst gezegd weinig plausibel is. Uit bovenvermelde informatie blijkt dat er heel wat Eritreeërs in Addis Abeba wonen, en het is mede gelet op uw verklaring (CGVS p. 5 & 12) dat u er in een restaurant werkte en soms naar de kerk ging, totaal niet aannemelijk dat u nooit andere Eritreeërs zou ontmoet hebben. Ook konden uw voogdouders, die het restaurant openhielden, op eenvoudige wijze contact nemen met andere Eritreeërs om zich te informeren over de mogelijkheden die er waren om een legaal statuut te bekomen. Bovenstaande vaststellingen doen fundamenteel en volledig afbreuk aan uw verklaringen als Eritrees vluchteling, vanaf de leeftijd van 15 tot 23 jaar, in Ethiopië te hebben gewoond.

Het is ook merkwaardig dat u aanvankelijk stelde (CGVS p. 4) dat u 26 jaar was toen u Ethiopië verliet om naar Soedan te gaan, en onmiddellijk hierna dit corrigeert door te stellen dat u toen 23 jaar was. Aangezien u voor het CGVS telkens aangaf dat u in 2006 volgens de Ethiopische kalender (i.e. 2013 volgens de westerse kalender) naar Soedan trok (CGVS p. 4-5), was u toen wel degelijk 26 jaar en verbleef u aldus niet bijna 9 jaar in Soedan zoals u beweerde maar 6 jaar. Ook deze vaststelling maakt dat u verklaringen als illegale Eritreeër in Ethiopië en Soedan weinig doorleefd overkomen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat u met meer zekerheid kan aangeven hoelang u als illegaal in een bepaald land heeft verbleven.

Nog wat uw verblijf in Ethiopië betreft stelt u (CGVS p. 8-9) dat u er van uw vier jaar tot uw elf jaar school liep, en dat u stopte met naar school te gaan toen u in de achtste graad zat. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat het basisonderwijs in Ethiopië 8 jaar duurt, de leeftijdsgroep van 6 tot 14 jaar, en is verdeeld in 2 cycli van 4 jaar, de graad 1 t/m 4 en graad 5 t/m 8. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u reeds in de 8ste graad zou zitten wanneer u pas 11 jaar was. Ook deze vaststelling ondermijnt uw beweringen omtrent uw beweerde verblijf in Ethiopië.

Voorts blijkt uw verklaringen (CGVS p. 10) dat u een zekere kennis heeft over de stad Asseb, u spreekt o.a. over de aanwezigheid van een haven, een welbepaald hotel, een kerk, een hospitaal, in deze stad. Het CGVS meent echter dat deze kennis – die door studie eigen kan worden gemaakt – niet opweegt tegen andere vaststellingen, waaruit blijkt dat u helemaal niet vertrouwd bent met verschillende termen die eigen zijn aan de Eritrese context en waarvan mag worden verwacht dat ook een Eritrese vluchteling die gedurende lange tijd in de buurlanden zou hebben verbleven hier enige kennis van heeft. Gevraagd in welke zoba (provincie) de stad Asseb ligt, blijkt uit uw verklaringen dat u deze vraag niet begrijpt. Aangezien u stelt dat u van 1992 tot 1995 volgens de Ethiopische kalender in Asseb verbleef kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan weet zou hebben. Uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Eritrea sinds 1996 (i.e. 1989 volgens de Ethiopische kalender) administratief onderverdeeld is in zes 'zoba's' en dat Asseb de hoofdplaats is van zoba Debubawi Keyih Bahri ('Southern Red Sea'). In dit verband is het helemaal niet aannemelijk dat u, een Eritrese vluchteling die naar eigen zeggen jarenlang in de buurlanden van Eritrea, Ethiopië en Soedan, heeft geleefd, en van wie redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij contact heeft gehad met landgenoten die in groten getale in deze landen aanwezig zijn, totaal onbekend zou zijn met de term 'zoba'. Het is ook erg bevreemdend dat u geen betekenis aan geven aan de termen 'giffa', 'Idris Awate', en 'maetot'. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat deze woorden verwijzen naar gebeurtenissen die onlosmakelijk verbonden zijn met Eritrea. Ook deze vaststellingen ondersteunen verder de hierboven gemaakte vaststelling dat u helemaal niet afkomstig bent van Eritrea.

Ook is het bevreemdend dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud plots stelde (CGVS p. 1-2) dat u de taal Tigrinya niet zo machtig bent en een tolk wou die Amhaars spreekt (i.e. de officiële taal van Ethiopië). Uw beide ouders zijn immers etnisch Tigrinya, uw ouders spraken deze taal tegen elkaar, en u woonde tot uw 15 jaar samen met uw vader waarbij logischerwijze kan worden aangenomen dat ook jullie de taal Tigrinya hanteerden. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u in staat zou zijn om deze taal te spreken. De vaststelling dat u klaarblijkelijk daar niet toe in staat was is een bijkomende indicatie dat u niet van Eritrea afkomstig bent.

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u een aanhanger bent van de Pentecostals, een religie die inderdaad verboden is in Eritrea. Aangezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit, kan er logischerwijze geen vrees voor vervolging omwille van uw geloof t.a.v. Eritrea worden weerhouden. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat deze religie niet verboden is in Ethiopië, u er daar soms naar een Pentecostal kerk ging, en dat u er geen problemen kende omwille van uw religie, waaruit aldus blijkt dat indien u bv. de Ethiopische nationaliteit zou hebben u er geen vrees voor vervolging dient te koesteren.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit, noch aan de door u beweerde problemen die een persoon van Eritrese herkomst die in Ethiopië woonde er zou ondervinden, m.n. dat deze er niet zou kunnen beschikken over een legale verblijfsstatus noch er enig identiteitsdocument zou kunnen bekomen.

De door u voorgelegde identiteitskaart van uw vader kan deze conclusie niet wijzigen. Dit document toont aan dat uw vader in 1993 (CGVS p. 10), de datum van uitreiking, de Eritrese nationaliteit had, maar niet dat uw vader deze nu nog zou bezitten of dat u ooit de Eritrese nationaliteit zou hebben gehad. Bovendien betreft dit louter een kopie van de identiteitskaart zodat de authenticiteit ervan op geen enkele wijze kan worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggeleid mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering te beschikken over de Eritrese nationaliteit."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 december 2019 aan dat een asielaanvraag "wettelijk gezien niet [kan] worden geweigerd op grond van het enkele feit dat het de asielzoeker ontbreekt aan – schriftelijke- identiteits- en herkomstbewijzen", waarvoor hij verwijst naar artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hij legt uit dat hij Eritrea heeft verlaten "op 2 - jarige leeftijd om er slechts terug te keren tussen zijn 12 - en 15 - jarige leeftijd, waarna hij het land terug diende te ontvluchten", waardoor hem niet kan "verweten worden niet te beschikken over documenten uit Eritrea".

Bij zijn verzoekschrift voegt hij "bijkomende identiteitsdocumenten", zijnde een kopie van de Eritrese identiteitskaarten van zijn vader, zijn moeder en zijn oom, alsook een kopie van de geboorteakte van zijn oom.

Wat betreft de identiteitskaart van zijn vader waaruit zou blijken dat zijn vader in 1993 de Eritrese nationaliteit had, benadrukt verzoeker dat elke persoon geboren uit een Eritrese vader of moeder ook Eritreeër is volgens de Eritrese nationaliteitswetgeving. Hij stelt dat hij enkel een fotokopie kan neerleggen omdat het origineel bij zijn vader is gebleven en hij klaagt aan dat de commissaris-generaal niet wijst "op formele of inhoudelijke anomalieën in het document, die erop zouden wijzen dat het om een vervalsing gaat, die niet beantwoordt aan het specimen van een Eritreese identiteitskaart".

Verzoeker volhardt dat hij al die jaren illegaal in Ethiopië heeft verbleven, gezien Eritreeërs in Ethiopië enkel in vluchtelingenkampen konden verblijven. Hij stelt dat "het Out of Camp – programma van de Ethiopische overheden op grond waarvan Eritreese vluchtelingen legaal buiten de kampen zouden mogen verblijven [...] pas geïnitieerd [werd] eind 2010, maar dat verzoeker kort nadien het land al had verlaten" ("Uscari, forgotten refugees: eritrean children in northern ethiopia, december 2015", "Refugees embrace life "out of camps" Addis Ababa, 30 august 2010"). Dit programma was volgens verzoeker aldus dus nog niet actief de relevante periode, waardoor zijn verklaringen dat hij illegaal buiten de kampen diende te wonen, overeenstemmen met voorgaande landinformatie.

Hij verduidelijkt dat hij naar Soedan is gereisd in 2011 (westerse kalender) of 2003 (Ethiopische kalender), na een 8-jarig verblijf aldaar, toen hij 23 jaar oud was. Volgens hem betreft zijn verklaring dat hij in 2006 naar Soedan reisde een *“communicatiefout”* of een *“taalfout”*.

Verzoekers onbekendheid met de woorden Maetot, Giffa, Zoba en Idris Awat wijt hij aan het feit dat hij enkel in Eritrea woonde *“tot aan zijn 2 jaar en vervolgens van zijn 12e tot zijn 15e jaar”*. Volgens hem is *“twee jaar te jong om zich nog iets te herinneren, maar ook 12-15 jaar is erg jong om effectief vertrouwd te worden met voormelde begrippen”*. Verzoeker legt uit dat *“maetot”* enkel van toepassing is op scholieren vanaf de 9de graad, terwijl verzoeker in Eritrea slechts enkele weken naar school liep in de 8ste graad, dat *“giffa”* raids van de overheid zijn, op zoek naar deserteurs, maar dat verzoeker niet eens dienstplichtig was, dat *“zoba”* een provincie is maar dat verzoeker amper naar school ging en dus geen aardrijkskunde heeft gekregen en dat Idris Awat in de jaren 60 overleed, terwijl verzoeker amper naar school ging en zijn vader, die vervolgd werd door de Eritrese overheid, hem evenmin hierover vertelde. Hij klaagt aan dat hij verkoos *“om zijn verhoor af te leggen in het Amhaars maar voormelde woorden [werden] niet vertaald naar het Amhaars”*.

Waar de commissaris-generaal het ongeloofwaardig zou achten dat verzoeker reeds op 4-jarige leeftijd naar school ging in Ethiopië, voert hij aan *“dat toen hij naar school ging ni Ethiopië er geen strike leeftijdsgrenzen waren”*.

Hij is van oordeel dat hij wel kon vertellen over de stad waar hij verbleef in Eritrea, zoals over de haven, de kerk en het hospitaal, wat volgens hem elementen zijn *“uit de leefwereld van een kind”*.

Dat verzoeker zijn verhoor wou afleggen in het Amhaars, komt door zijn langdurig verblijf in Ethiopië, waar hij school liep en werd opgevangen door Ethiopiërs, die instonden voor zijn opvoeding, en door het feit dat zijn ooms in Eritrea ook Amhaars spraken.

Verzoeker benadrukt dat de religie Pentecostal verboden is in Eritrea en hij wijst op de nationale dienstplicht die hij zou vrezen bij een terugkeer naar Eritrea (*“Human rights Council, Report of the commission of inquiry on human rights in Eritrea, 9 May 2016”, “Human Rights watch, “World report 2016: Eritrea”, 21 January 2016”, “United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, “Human Rights and Democracy Report 2017 – Eritrea”, 16 July 2018”, “Minbuz, Algemeen Ambtsbericht Eritrea (oktober 2019)”*).

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling *“dan wel subsidiaire bescherming te willen toekennen”*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“bijkomende identiteitsdocumenten”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4.2. Verzoekers verklaart dat hij geboren werd in Tesseney, Eritrea. Verzoeker geeft aan op tweejarige leeftijd naar Ethiopië te zijn verhuisd, maar dat hij op 12-jarige leeftijd samen met zijn familie gedeporteerd werd naar Eritrea, waar hij vervolgens 3 jaar woonde alvorens terug te keren naar Ethiopië. Verzoeker zou vervolgens tot 23-jarige leeftijd in Addis Abeba hebben verbleven, waarna hij in 2011 naar Soedan trok en 8 jaar later naar Europa reisde. Hij verklaart (enkel) de Eritrese nationaliteit te hebben en steeds illegaal in Ethiopië te hebben verbleven.

2.4.3. Het komt aan de asielinstanties enkel toe de geloofwaardigheid van de door hem beweerde (Eritrese) nationaliteit te toetsen. Het bezit van een nationaliteit van een land waar men als jong kind en enkele jaren als tiener heeft verbleven, kan in die zin ook met overtuigende elementen en gegevens worden aangetoond. Van verzoeker wordt bijgevolg verwacht dat hij zijn voorgehouden nationaliteit en beweerd jarenlang verblijf als Eritrese vluchteling in Ethiopië aannemelijk maakt.

2.4.4. Verzoeker legt geen enkel stuk voor ter staving van zijn beweerde Eritrese nationaliteit. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat hij Eritrea heeft verlaten *“op 2 - jarige leeftijd om er slechts terug te keren tussen zijn 12 -en 15 - jarige leeftijd, waarna hij het land terug diende te ontvluchten”*, waardoor hem niet kan *“verweten worden niet te beschikken over documenten uit Eritrea”*, merkt de Raad op dat verzoeker geboren werd in Eritrea, er zijn eerste 2 levensjaren en tussen 2000 en 2003 verbleef en er ook *“een paar weken”* schoolliep in de 8ste graad (verzoekschrift, p. 4; notities, p. 9). Overigens is het niet aannemelijk dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om enig identiteitsdocument op zijn naam te verkrijgen, terwijl hij er intussen wel in geslaagd is om fotokopieën van de Eritrese identiteitskaarten van zijn vader, zijn moeder en zijn oom en een fotokopie van de geboorteakte van zijn oom te bekomen.

2.4.5. Nog daargelaten het feit dat voornoemde stukken slechts fotokopieën betreffen, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X), toont verzoeker niet aan dat deze mensen zijn vader, moeder of oom betreffen. Hoe dan ook verzoeker is geboren uit Ethiopische ouders nu Eritrea als land nog niet bestond bij zijn geboorte. Bovendien had verzoeker volgens zijn eigen asielrelaas, minstens tot zijn 12 jaar de Ethiopische nationaliteit en was zijn familie, zoals alle burgers ingeschreven in de lokale administratieve eenheden (Kebele). Er zijn dan ook geen redenen waarom verzoeker hiervan geen bewijzen zou kunnen neerleggen. Verzoeker stelt immers niet dat hij door de Ethiopische autoriteiten wordt vervolgd. Hij beweert enkel dat hij als Eritreeër niet legaal kon verblijven in Ethiopië.

2.4.6. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en levensloop het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met zijn beweerde Eritrese afkomst en nationaliteit, alsook met zijn beweerd langdurig verblijf als Eritrese in Ethiopië. Verzoeker blijft echter eveneens in gebreke middels verklaringen zijn afkomst en levensloop aannemelijk te maken.

2.4.7. Waar verzoeker bepaalde theoretische kennis tentoonspreidt over Asseb, waar hij als tiener enkele jaren zou hebben gewoond, met name over de haven, een hotel, een kerk en een hospitaal (*"We woonden vlak bij het zera deres hotel, er zijn veel afar etnieen daar, er is een haven, hotels, toen een doorverwijzings hospi voor mensen die van overal kwamen die waren ze aant verbouwen, publieke ontspanningsplekken waren er, er is een kerk die heet sint michael kerk. [...] Wij wonden in wijk zera deres naar het hotel, een wijk van de haven is er een centrum asseb, mazagajabet (gemeente)."*; notities, p. 10), blijkt verzoeker de termen 'zoba', 'giffa', 'Idris Awate', en 'maetot' niet te (her)kennen, nochtans begrippen die voor elke Eritreeër bekend zouden moeten zijn (notities, p. 10, 14).

2.4.8. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker enkel in Eritrea woonde *"tot aan zijn 2 jaar en vervolgens van zijn 12e tot zijn 15e jaar"*, dat *"maetot"* enkel van toepassing is op scholieren vanaf de 9de graad, terwijl verzoeker in Eritrea slechts enkele weken naar school liep in de 8ste graad, dat *"giffa"* raids van de overheid zijn, op zoek naar deserteurs, maar dat verzoeker niet eens dienstplichtig was, dat *"zoba"* een provincie is maar dat verzoeker niet naar school en dus geen aardrijkskunde heeft gekregen en dat Idris Awat in de jaren 60 overleed, terwijl verzoeker amper naar school ging en zijn vader, die vervolgd werd door de Eritrese overheid, hem evenmin hierover vertelde. De Raad kan verzoeker echter geenszins bijtreden waar hij lijkt te menen dat de termen *"zoba"* (regio/provincie) *"maetot"* (nationale tewerkstellingsprogramma's voor kinderen) en Idris Awate (Eritrees onafhankelijkheidsstrijder), enkel op school of in de lessen aardrijkskunde geleerd kunnen worden. Evenmin ziet de Raad in hoe het feit dat verzoeker nog niet dienstplichtig was hem zou verhinderen weet te hebben van *"giffa's"* (raids) die berucht waren in Eritrea. Logischerwijze komen dergelijke termen en onderwerpen boven in de algemene sociale en familiale context, de wijze waarop verzoeker kennelijk ook kennis opdeed over de wijken, het ziekenhuis en het hotel (notities, p. 10). Verzoeker stelt enkel dat hij niet mits verklaringen kan beoordeeld worden, noch dat hij verplicht is documenten neer te leggen, maar hij licht niet toe hoe hij anderszins het bezit van de Eritrese nationaliteit wil aantonen.

2.4.9. Dat deze termen niet vertaald werden naar het Amhaars terwijl hij verkoos *"om zijn verhoor af te leggen in het Amhaars"*, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan zijn onwetendheid over deze Eritrese begrippen niet verschonen. Immers, uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn ouders etnisch Tigrinya zijn en deze taal met elkaar spraken, waardoor verzoeker dit tot zijn 15 jaar evenzeer thuis zou hebben gehanteerd. Verzoeker vroeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook om een tolk Tigrinya (verklaring betreffende procedure, vraag 2). In die zin merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat het opvallend is dat verzoeker op het Commissariaat-generaal plots moest toegeven het Tigrinya niet zo machtig te zijn en het Amhaars te verkiezen (notities, p. 1-2). Dit is uiteraard onverzoenbaar met zijn beweringen tot zijn 15 jaar bij zijn Tigrinya-sprekende Eritrese ouders te hebben gewoond en als tiener ook enkele jaren in Asseb te hebben verbleven. Ook ter terechtzitting bevestigt verzoeker geen Tigrinya te spreken en stelt dat er in Asseb ook Amhaars wordt gesproken en hij geen Tigrinya nodig had. Echter aangezien verzoekers ouders beiden het Tigrinya spraken had verzoeker deze taal nodig om met zijn ouders te spreken en integraal deel uit te maken van zijn eigen gezin. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat verzoekers ouders Eritreeërs waren.

2.4.10. Verzoeker kan evenmin zijn jarenlang verblijf als Eritrese vluchteling in Ethiopië middels zijn verklaringen aantonen. Verzoeker verklaarde dat hij er al die tijd (van 1990 tot 2000 en van 2003 tot 2011) illegaal verbleef, dat er geen manier was om als Eritreeër verblijfsdocumenten te bekomen, dat Eritreeërs niet de Ethiopische nationaliteit kunnen bekomen, noch een werkvergunning noch de toestemming om naar school te gaan (notities, p. 11) en dat Eritreeërs in Ethiopië, meer bepaald in Addis Abeba, zich zouden moeten verstoppen omdat ze anders gedeporteerd worden of naar een vluchtelingenkamp worden gebracht (notities, p. 5). Dergelijke verklaringen zijn geenszins conform de in het administratief dossier toegevoegde landeninformatie.

2.4.11. Uit de informatie in het administratief dossier (*"COI Focus: Ethiopië: Situatie van Eritreeërs in Ethiopië"* van 21 januari 2015) blijkt dat de Ethiopische autoriteiten na het staakt-het-vuren van juni 2000 de deportaties van Eritreeërs hebben gestopt en dat vluchtelingen uit Eritrea zich vanaf dan dienen te laten registreren bij de autoriteiten, waarna ze *prima facie* de vluchtelingenstatus krijgen. Deze informatie stelt nog dat gevluchte Eritreeërs enkel voordeel halen uit hun registratie, gelet op hun wettelijke status die beter is dan alle andere vreemdelingen die in Ethiopië verblijven. Met deze verplichte registratie kunnen inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit (art. 5.1) immers een permanente verblijfsvergunning krijgen (art. 6.1.), eigendommen bezitten (art. 8), het hebben recht om te werken (art. 9) en kunnen ze gebruik maken van de sociale diensten (art. 10).

Uit voornoemde informatie volgt verder dat de Ethiopische autoriteiten in 2010 het out-of-camp beleid introduceerden Ethiopië, waarbij Eritrese vluchtelingen de mogelijkheid krijgen om in Addis Abeba of een andere stad naar keuze te leven als ze de financiële middelen hebben om zichzelf te kunnen onderhouden.

2.4.12. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker niet op de hoogte was of kon zijn van het out-of-camp beleid van Ethiopië, gezien dit volgens het verzoekschrift *"pas geïnitieerd [werd] eind 2010, maar dat verzoeker kort nadien het land al had verlaten"* (*"Uscari, forgotten refugees: eritrean children in northern ethiopia, december 2015"*, *"Refugees embrace life 'out of camps' Addis Ababa, 30 august 2010"*) en dus nog niet actief was in de voor verzoeker relevante periode, kan niet worden ingezien waarom tevens verzoeker geheel onwetend bleek over het vluchtelingenbeleid van Ethiopië dat na het staakt-het-vuren van juni 2000 werd gehanteerd. Verzoeker kan geenszins uitleggen waarom hij ervoor gekozen zou hebben om jarenlang illegaal in Ethiopië te verblijven, terwijl hij zich als Eritrees vluchteling had kunnen laten registreren, waarna hij een permanente verblijfsvergunning, eigendommen, een werkvergunning en sociale dienstverlening had kunnen verkrijgen.

2.4.13. In die zin kan verzoekers verklaring dat hij tijdens zijn verblijf in Ethiopië nooit andere Eritreeërs heeft ontmoet, terwijl er talrijke Eritreeërs in Addis Abeba wonen en verzoeker 7 jaar schoolliep in Ethiopië, hij in een restaurant werkte en naar de kerk ging (notities, p. 5, 12), hem niet verhinderen bekend te zijn met het leven als Eritrese vluchteling in Ethiopië. Indien verzoeker afkomstig is uit Ethiopië dan heeft hij er niet als Eritrese vluchteling geleefd maar als nationaal burger.

2.4.14. Ook verzoekers verklaringen over zijn schoollopen in Ethiopië, met name dat hij op 11-jarige leeftijd in de 8ste graad zat, wat niet strookt met de informatie in het administratief dossier, wijst erop dat hij geenszins de waarheid spreekt over zijn levensloop. De ongestaafde stelling in het verzoekschrift *"dat toen hij naar school ging ni Ethiopië er geen strike leeftijdsgrenzen waren"*, doet hieraan geen afbreuk.

2.4.15. Ten slotte bevestigt verzoekers onwetendheid over zijn reisweg en de gebruikte reisdocumenten dat hij geen waarheidsgetrouw beeld wenst te scheppen van zijn verblijfplaatsen en vertrek. Zo bleek verzoeker niet te weten welke landen hij doorreisde na zijn vertrek uit Soedan, noch op welke luchthaven of met welke vliegtuigmaatschappij hij het vliegtuig nam naar België (notities, p. 5-8). Evenmin kon hij aangeven welke familienaam of geboortedatum in zijn gebruikt paspoort stond, noch welk land het gebruikte visum afleverde, welk visum het betrof of de geldigheid ervan (notities, p. 5-8). Van verzoeker kan nochtans wel degelijk verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens moet weten welke landen en plaatsen hij doorreisde, alsook van de hierbij gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een uiterst precarie onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker niet beter voorbereid werd door de smokkelaar, gelet op de risico's op ernstige sancties die een smokkelaar riskeert. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit. Van een asielzoeker die reist met een vals paspoort kan dan ook worden verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, kan meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Uit verzoekers vage en ontwijkende verklaringen kan enkel blijken dat hij zijn reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over zijn identiteit en nationaliteit, een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek, verborgen te houden.

2.4.16. Gezien geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker beweerde Eritrese afkomst en nationaliteit, zijn de stellingen in het verzoekschrift over de religie Pentecostal die verboden is in Eritrea en de nationale dienstplicht die hij zou vrezen bij een terugkeer naar Eritrea (*"Human rights Council, Report of the commission of inquiry on human rights in Eritrea, 9 May 2016"*, *"Human Rights watch, 'World report 2016: Eritrea', 21 January 2016"*, *"United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, 'Human Rights and Democracy Report 2017 – Eritrea', 16 July 2018"*, *"Minbuz, Algemeen Ambtsbericht Eritrea (oktober 2019)"*), niet relevant.

2.4.17. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoont, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.5.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reël risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt en niet toelicht hoe hij geen documenten uit Ethiopië kan voorleggen nu hij – althans voor zijn eigen verklaringen - voor zijn 12^e jaar de Ethiopische nationaliteit moet gehad hebben. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reël risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK